

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

TransFast s.r.o., IČ 06776264
sídlem Korunní 2569/108, Praha 10
zastoupený advokátem Mgr. Igorem Žižko
sídlem Moskevská 697/72, Praha 10

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy
se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2021, č. j. MD-31239/2021-190/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále „prvostupňový správní orgán“) ze dne 25. 5. 2021, č. j. MHMP 740692/2021, tak, že v části výroku A) o tom, že se žalobce uznává vinným z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, s účinností do 30. června 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, *„že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 4. dubna 2019 v 15:31 hod. v prostoru ul. Gregorova 10 Praha 11, byl ve vozidle tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X, doklad o oprávnění k podnikání“*, bylo toto rozhodnutí zrušeno a řízení v této věci zastaveno; dále bylo rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaným změněno v části výroku B) tak, že se slova *„podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá pokuta ve výši 350 000 Kč, slovy třistapadesáttisíckorunčeských, kterou je povinen uhradit podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě 30 dnů“* nahrazují slovy *„podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá pokuta ve výši 170 000 Kč, slovy jednostosedmdesáttisíckorunčeských, kterou je povinen podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky povinen uhradit ve lhůtě 3 měsíců“*. V části výroku C) bylo rozhodnutí změněno tak, že slova *„Tuto částku je povinen zaplatit do 15 dnů ode dne nabytí právní moci“* byla nahrazena slovy *„Tuto částku je povinen zaplatit do 3 měsíců ode dne nabytí právní moci“*. Ve zbylém rozsahu bylo rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaným potvrzeno.
2. Prvostupňový správní orgán žalobci uložil pokutu ve výši 350 000 Kč za spáchání přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g), odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterých se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 4. dubna 2019 od 15:31 hodin v prostoru ul. Gregorova 10, Praha 11, byl ve vozidle tovární značky Škoda Octavia, SPZ X (dále také „vozidlo“), doklad o oprávnění k podnikání, a podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 4. dubna 2019 od 15:31 hod. do 15:48 hodin na trase ulice Bělehradská 478/110, Praha 2 – ul. Gregorova 10, Praha 11, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky Škoda Octavia, SPZ X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Současně žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce se proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bránil odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odvolání žalobce uvedl, že jím směřuje do výše pokuty. Zdůraznil, že byl trestán za formální porušení, které vykazovalo nízkou závažnost. Současně se nejednalo o opakované porušení dané povinnosti a žalobce se k jednání doznal. Žalobce proto namítá, že nebyl dán podklad pro ukládání sankce u horní hranice zákonné sazby. V daném směru poukazoval na rozhodovací praxi, z níž lze vyčíst, že nejde-li o opakované protiprávní jednání, není důvod k přibližování se horní hranici sankce. Jeho majetkové poměry navíc nejsou dobré, což by v souladu s judikaturou

Ústavního soudu mělo být zohledněno. Žalobce poukázal na fakt, že v letech 2018 až 2020 měl negativní hospodářské výsledky a výše sankce tak neodpovídá majetkovým poměrům žalobce a je pro něj likvidační. Žalobce se současně pozastavuje nad funkcí, jakou sankce plní. Správní orgán se podle žalobce nevypořádal s výší uložené pokuty v horní sazbě a s ohledem na to navrhl, aby uvedené rozhodnutí bylo zrušeno, nebo aby mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč s možností povolení splátkového kalendáře.

4. Jak uvedeno shora v bodě 1 tohoto rozsudku, žalovaný správní řízení v části zastavil a uloženou pokutu žalobci snížil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný v první řadě uvedl, že rozhodl o zrušení a současném zastavení správního řízení ve věci ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, a to z důvodu zániku jeho trestnosti.
5. Žalovaný dále uvedl, že žalobce prokazatelně spáchal přestupek dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě v souvislosti s provozováním taxislužby neevidovaným vozidlem. Žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti byly spolehlivě zjištěny při provedené kontrole kontrolním pracovníkem, ostatně žalobce je ani nerozporoval a odvoláním namítal toliko nepřiměřenou výši uložené sankce, která neodpovídá míře společenské škodlivosti. K tomu žalovaný uvedl, že tím, že se žalobce vyhýbal svým zákonným povinnostem, neměl vozidlo taxislužby evidované, přestože z provozování přeprav účtoval od cestujících jízdné, došlo tak k významnému narušení rovného podnikatelského prostředí v oblasti provozování taxislužby (za vozidlo taxislužby se hradí vyšší povinné ručení, každoročně zajišťovat STK), čímž získával neoprávněnou výhodu na trhu. Nelze se proto podle žalovaného ztotožnit s argumentací, že jednání je svou povahou administrativním deliktem, což by vedlo k závěru o nízké společenské škodlivosti. Žalobce se přestupku dopustil již v době, kdy ohledně provozování přeprav zprostředkovaných prostřednictvím mobilních aplikací, nepanovalo právní vakuum a bylo známo, že se jedná o provozování taxislužby, a jak dopravci, tak řidiči jsou povinni dodržovat příslušné právní předpisy.
6. Žalovaný poté poukázal na § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, podle něhož lze uložit pokutu až do výše 350 000 Kč. Je však nutné v každém z případů přihlížet k individuálním okolnostem daného případu, povaze a závažnosti daného jednání, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a všechny tyto aspekty při úvahách o výši uložené sankce zohlednit. Žalovaný shledal, že postup prvostupňového správního orgánu nebyl protiprávní, ovšem při tomto rozhodnutí vybočil ze své obvyklé rozhodovací praxe a uložil žalobci pokutu v nepřiměřené výši. Žalovaný poukázal na vývoj společenského povědomí o fungování aplikací zprostředkovávajících taxislužby, čemuž odpovídala i míra tolerance nevědomosti dopravců a řidičů a nižší výše ukládaných pokut. Tak jak vzrůstalo společenské povědomí, docházelo i ke zvyšování pokut ukládaných správními orgány za porušení těchto pravidel. V této době byly ukládány pokuty ve výši cca 70 000 – 100 000 Kč. Po nabytí účinnosti novely zákona o silniční dopravě dne 4. 10. 2017, kdy došlo k jednoznačnému právnímu zakotvení, přistoupily správní orgány k ukládání vyšších pokut, neboť již neexistovaly pochybnosti o tom, že tyto přepravy jsou taxislužbou. Poté, co bylo uzavřeno memorandum mezi Českou republikou a společností Uber, byly ukládány pokuty okolo 150 000 Kč za spáchání jednoho přestupku s ohledem na individuální okolnosti daného případu.
7. Žalovaný se proto zabýval námitkami žalobce týkajícími se uložené pokuty. Poukázal na skutečnost, že žalobce byl v daném případě sankcionován za přestupek spáchaný dne 4. 4. 2019, tedy v době, kdy již nebyly pochybnosti o povinnosti splnění právních předpisů a za

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

obdobná jednání byly ukládány citelné pokuty. Žalovaný rozhodl o snížení původně uložené pokuty prvostupňovým správním orgánem na částku 170 000 Kč, kdy v rámci tohoto rozhodnutí přihlédl především k ustálené rozhodovací praxi, přičemž posuzoval i význam a závažnost protiprávního jednání a majetkové poměry dopravce, byť se u právnické osoby taxativně přihlíží pouze k povaze její činnosti. Žalovaný uzavřel, že žalobce provozováním taxislužby neevidovaným vozidlem významně poškodil podnikatelské prostředí a dosáhl neoprávněné konkurenční výhody, za což bylo nutné uložit pokutu, která bude plnit jak preventivní, tak represivní účel. Sankce má působit výchovně, tak aby odrazila žalobce od páčání dalšího protiprávního jednání a současně působila jako výstraha pro ostatní dopravce v dané oblasti. Žalovaný se neztotožnil s argumentací žalobce, který s ohledem na negativní výsledky svého hospodaření v letech 2018 až 2020 navrhoval jako adekvátní výši pokuty 50 000 Kč. K tomu blíže žalovaný uvedl, že žalobce má od 21. 2. 2018 doposud aktivní živnostenské oprávnění pro provozování silniční motorové dopravy – osobní provozované vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, a dalšího živnostenského oprávnění v jiné oblasti. Žalobce je tedy dosud aktivním podnikatelským subjektem. V návaznosti na obsah účetních uzávěrek žalovaný přisvědčil žalobci v tom směru, že finanční situace žalobce není příznivá, přesto však žalobce zaznamenává pohyby peněz na účtech a v pokladnách a generuje pohyby v položce A.3 „služby“, v důsledku čehož nelze dovodit, že je žalobce nečinný. Žalovaný se pozastavuje nad tím, z jakého důvodu má žalobce příslušné živnostenské oprávnění, když pro sebe nemá dle Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě evidované jediné vozidlo taxislužby, pravděpodobně nezaměstnává žádného zaměstnance, nevlastní žádný majetek a z podnikání negeneruje žádné příjmy. Navíc nelze však dojít k závěru, že by žalobce měl ambice svou nepříznivou finanční situaci měnit prostřednictvím své aktivní činnosti, a to například prodejem zboží nebo poskytováním služeb. Naopak z účetních uzávěrek lze dovozit pasivitu žalobce.

8. Žalovaný poukázal na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, který uvádí, že má správní orgán dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Neboť výše pokut ukládaných za obdobná jednání, tak jak bylo nastíněno výše, se odchyluje od pokuty uložené v projednávaném případě, přistoupil žalovaný k moderaci uložené pokuty, tak aby byla zachována jednotná rozhodovací praxe. Bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že v části týkající se přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě bylo správní řízení zastaveno. Současně ovšem bylo nezbytné přihlédnout ke skutečnosti, že již byl dlouhodobě znám charakter činnosti provozovaný ze strany žalobce, který je svou povahou taxislužbou a přesto žalobce zcela rezignoval na plnění jakýchkoli zákonných povinností s tím spojených, tedy neevidoval vozidlo a neoznačil jej jako vozidlo taxislužby, nevybavil jej taxametrem a umožnil, aby práci řidiče taxislužby pro něj vykonávala osoba, která není držitelem oprávnění řidiče taxislužby a ani jím být nemohla z důvodů nesplnění podmínky věku, přičemž s řidičem neměl uzavřený ani pracovněprávní vztah. Všechny výše uvedené skutečnosti žalovaný zohlednil při úvahách o výši ukládané sankce a odmítá názor, že by tedy nepřihlédl i k okolnostem polehčujícím. Žalovaný pouze nepřihlédl k doznání žalobce, a to s ohledem na to, že jej nepovažoval za relevantní. Spáchání přestupku je totiž dle žalovaného zjevné ze spisového materiálu, a to i bez přiznání žalobce. Pokutu sníženou žalovaným z původních 350 000 Kč uloženou prvostupňovým správním orgánem na částku 170 000 Kč shledal jako odpovídající s ohledem na dobu spáchání, okolnosti daného případu a skutečnost, že je žalobce za porušení zákona o silniční dopravě sankcionován poprvé.

9. Žalovaný připustil, že pokuta ve stanovené výši bude mít výrazný dopad do majetkových poměrů žalobce, ovšem má za to, že za spáchaný skutek nelze uložit pokutu pouze symbolickou, například ve výši 50 000 Kč, jak navrhoval žalobce, a to i s ohledem na skutečnost, že by v takovém případě došlo k nedůvodnému vybočení z ustálené rozhodovací praxe a daná pokuta by neplnila svou funkci.
10. Žalovaný má dále za to, že bylo nezbytné zohlednit v rámci rozhodování i opakovaně vyhlášený nouzový stav na území České republiky z důvodu pandemie, omezení svobody pohybu osob, uzavření velké části obchodů a provozoven a zastavení turismu. Lze dovodit, že i žalobce byl popsáním stavem finančně dotčen a byť není z dlouhodobého hlediska výše finanční pokuty pro žalobce likvidační, lze předpokládat, že okamžitá úhrada by pro žalobce mohla být zatěžující. Přestože v době rozhodování žalovaného již docházelo k ukončení nouzového stavu, žalovanému se jevilo jako vhodné prodloužit lhůtu pro uhrazení pokuty a úhradu nákladů řízení na dobu 3 měsíců oproti původně stanoveným 15 dnům v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Poukázal také na možnost žalobce požádat o rozložení do splátek v případě nemožnosti jednorázové úhrady pokuty.
11. Zdůraznil, že je na žalobci doložit své osobní a majetkové poměry, které mohou mít následně vliv na případnou výši uložené pokuty, avšak požadované nedoložil. K tomu poukázal na korektiv v podobě zákazu uložení likvidační pokuty a rovněž tak na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133.
12. Žalovaný konstatoval, že předpokládá, že uložená pokuta bude pro žalobce citelná, nicméně byla uložena za porušení zákona o silniční dopravě poškozující spotřebitele, trh i komplikující kontrolu, tudíž musí být uložena v takové výši, aby naplňovala svůj účel z hlediska individuální a generální prevence, což dle názoru žalovaného uložená pokuta v této výši splňuje. Zároveň měl za to, že výše uložené pokuty ve vztahu k významu a závažnosti spáchaných přestupků nemá likvidační charakter, naopak naplňuje preventivní a represivní funkci uložené pokuty. V této souvislosti připomněl rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133.
13. Závěrem žalovaný konstatoval, že vzhledem ke všem výše uvedeným důvodům rozhodl o zrušení a zastavení části řízení z důvodu zániku trestnosti přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě z důvodu jeho promlčení a dále shledal důvody pro snížení výše uložené pokuty a prodloužení lhůty pro její úhradu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

14. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí, kterou byla uložena pokuta 170 000 Kč, nereflektuje majetkové poměry žalobce a je pro něj fakticky likvidační.
15. Uvedl, že zákonodárce počítal s tím, že přestupky mohou být spáchány opětovně a připomněl, že za předmětný přestupek lze uložit pokutu až do výše 350 000 Kč. Sankce za první přestupek by se proto neměla pohybovat výše, než v polovině sankční škály. Žalobce poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 157/2019-49, v němž byla za opakované protiprávní jednání uložena pokuta 325 000 Kč, přičemž se jednalo již o tři případy protiprávního jednání. Poukázal na skutečnost, že správní orgány jsou si vědomy, že v daném případě šlo o jednorázové protiprávní jednání, při němž navíc nedošlo k žádné škodě. Uvádí, že ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 257/2020 došlo

k uložení pokuty ve výši 100 000 Kč, ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 286/2020 k uložení pokuty 120 000 Kč. Současně si žalobce pokládá rétorickou otázku, jakou výši pokuty by uložil správní orgán velkému podniku za opakovaný přestupek s vysokou škodou, uloží-li za ojedinělý přestupek mikropodniku pokutu v maximální výši.

16. Dále poukázal na to, že nespáchal více přestupků, nespáchal přestupek opakovaně a nedošlo tak k naplnění přitěžujících okolností ovlivňujících určení výměry správního trestu. Žalobce se navíc přiznal a takové přiznání je nutno posoudit jako polehčující okolnost. Poukazoval na nutnost analogické aplikace trestního zákoníku, neboť správní trestání je lehčí formou trestání oproti tomu trestnímu. Trestní zákoník pak v § 41 pod písm. l) obsahuje polehčující okolnost v podobě doznání, pod písm. o) upřímnou lítost a pod písm. p) vedení řádného života před spácháním skutku. Žalobce z vyjádření správních orgánů nabyt dojmu, že se rozhodly ukládat za tento konkrétní přestupek pokuty v přibližné výši 150 000 Kč a neberou v potaz ekonomickou situaci v zemi, ani odlišnosti pachatelů spočívajících zejména v majetkových poměrech pachatelů. Daná správní praxe vznikla pokřiveným postupem správních orgánů. Žalobce zpochybňoval argumentaci žalovaného v tom směru, že by žalobcem navrhovanou pokutu ve výši 50 000 Kč bylo nutné považovat za symbolickou. Žalovaný je podle názoru žalobce s touto argumentací zcela odtržen od reálných ekonomických poměrů, neboť v 1. čtvrtletí roku 2019 činil průměrný měsíční plat 24 317 Kč.
17. Současně považuje za nedostatečně odůvodněné tvrzení, že by takto symbolicky stanovená pokuta neplnila svou funkci. K závěru, že pokuta neplní svou funkci lze dojít až poté, co „nezafunguje“ první sankce a dojde k opakování přestupkového jednání, což není případ žalobce. Proto má žalobce za to, že odůvodnění výše pokuty není dostatečné.
18. Poukazoval rovněž na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 24/14 ze dne 30. 6. 2015 (187/2015 Sb.) bod 22; popř. nález sp. zn. Pl. ÚS 3/13 ze dne 15. 10. 2013 (N 176/71 SbNU 81; 375/2013 Sb.), podle nichž je nutné při ukládání sankce zohledňovat majetkové poměry pachatele, a to včetně právnických osob. V daném případě však tyto poměry zohledněny nebyly, neboť uložená pokuta 170 krát převyšuje aktiva žalobce.
19. Zopakoval, že správní orgány nepřihlédly k nízké společenské škodlivosti jednání žalobkyně, a že nedošlo k majetkové škodě, újmě na zdraví, osobnosti ani cti člověka. Dále nepřihlédly k tomu, že se nejednalo o opakované protiprávní jednání, k absenci jiných přitěžujících okolností, a současně nevzaly v potaz polehčující okolnost spočívající v doznání žalobce. Nepřihlédly ani k reálným majetkovým poměrům žalobce v důsledku, čehož bez řádného odůvodnění uložily likvidační pokutu, která nemá za cíl žalobce poučit a vychovat, ale zlikvidovat.
20. S ohledem na uvedenou argumentaci navrhl žalobce, aby napadené rozhodnutí bylo v části B) výroku zrušeno, nebo aby mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč s možností povolení splátkového kalendáře.
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 1. 2022 uvedl, že žalobce v daném řízení vystupuje jako právnická osoba podnikající vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, nikoli jako fyzická osoba – zaměstnanec. Proto není podle žalovaného relevantní odkaz žalobce na průměrný měsíční plat. Žalovaný připomněl, že žalobce se protiprávního jednání dopustil v době, kdy již nepanovalo v dané oblasti právní vakuum a naopak již bylo dlouhodobě veřejně známo, že činnost žalobce je fakticky provozováním taxislužby a dopravci i řidiči

jsou povinni dodržovat příslušné právní předpisy. Ke společenské nebezpečnosti uvedl, že přestože byl žalobce sankcionován pouze za jeden přestupek, vyjma držení živnostenského oprávnění nesplňoval žádné požadavky na provozování taxislužby. Žalovaný rozvedl, že jednotlivé povinnosti v taxislužbě mají tři základní účely – zajištění ochrany cestujících (fyzické i majetkové – zejména skrze prověření deliktů minulosti řidiče a zakotvení informačních povinností vůči cestujícím o ceně i zúčastněných subjektech), ochranu daňových zájmů státu (skrze zakotvení archivačních povinností motivujících dopravce k plnění daňových povinností) a ochranu rovného prostředí na trhu přepravních služeb (skrze účinné vynucování nastavených pravidel, jejichž plnění či neplnění se odráží i v nákladech dopravců na provozování dopravy nebo v pravděpodobnosti kontroly).

22. Pokud jde o ochranu cestujících, žalovaný podotkl, že řidič žalobce nebyl v době kontroly držitelem oprávnění řidiče taxislužby a nebyla tak prověřena jeho deliktů minulost. Současně nebyl při jízdě použit taxametr, na němž by cestující mohli průběžně sledovat výši jízdného (ačkoli orientační cena byla cestujícím předem sdělena v mobilní aplikaci). Ke stanovení ceny však došlo na základě počtu ujetých kilometrů bez použití úředně ověřeného měřidla. Cestující se nemohl předem seznámit s identitou dopravce, coby osobou, s níž uzavírá přepravní smlouvu.
23. Ve směru daňové povinnosti žalovaný doplnil, že ve vozidle absentoval taxametr určený k archivaci údajů o provozování taxislužby.
24. Ohledně ochrany rovného prostředí na trhu přepravních služeb nebyl žalobce nijak neznatelný, tedy kontrolovatelný. K jeho kontrole došlo náhodou na základě toho, že právě žalobce, resp. jeho řidič zareagoval v aplikaci na objednávku přepravy zadanou kontrolním pracovníkem. Neplněním svých zákonných povinností snížil žalobce náklady na pořízení, údržbu a úřední ověření taxametru, pořízení svítily na vozidlo, každoroční kontrolu na stanici technické kontroly, na výši pojistného na povinném ručení, správních poplatcích, atd. Vše uvedené bylo ze strany žalobce cíleným ekonomicky motivovaným protiprávním jednáním, a jelikož se tohoto jednání dopouštěla celá řada dopravců, došlo k likvidaci značného množství dopravců dodržujících právní úpravu.
25. Žalovaný dále poukázal, že ve vztahu k výši uložené pokuty v rámci svého rozhodnutí vypíchl důležité milníky v rozhodovací praxi, a to v návaznosti na právní povědomí o fungování aplikací, prostřednictvím nichž dochází k provozování taxislužeb. V daném směru připomněl, že žalobce byl již v naprosté jistotě týkající se jeho povinností a proto mu byla uložena vyšší pokuta, než jaké byly ukládány např. v roce 2015 či 2016, kdy byla do jisté míry tolerována neznalost dopravců ohledně tzv. alternativní taxislužby. Prvostupňový správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 350 000 Kč. Žalovaný tuto sankci moderoval a uložil pokutu ve výši 170 000 Kč, v rámci níž zohlednil zastavení části řízení a dále rozhodovací praxi s odkazem na právní povědomí v dané oblasti. Žalovaný ve svém vyjádření citoval pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, která se týká výše uložené sankce a má za to, že výše této pokuty byla řádně odůvodněna, přičemž došlo i k zohlednění žalobcem zmiňovaných majetkových poměrů. Výše pokuty navrhovaná žalobcem 50 000 Kč by nezohledňovala spáchaný přestupek a současně by nedůvodně vybočovala z rozhodovací praxe. Žalovaný dále odmítá argumentaci žalobce odkazující na nízký kapitál žalobce a uvádí, že nízký kapitál může být v mnoha případech účelovým prostředkem společností a není bez dalšího důvodem pro ukládání nižších pokut.
26. Žalovaný navrhl soudu aby, nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. ve stanovené lhůtě soudu nesdělili, že požadují nařízení ústního jednání ve věci.
28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě *„[d]opravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího.“*
32. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě *„[d]opravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“).“*
33. Soud předně uvádí, že od druhé poloviny roku 2017 bylo právní povědomí ohledně poskytování přeprav přes mobilní aplikace již na podstatně vyšší úrovni než dříve, a to i v důsledku značné medializace dané problematiky. Úměrně tomu se rovněž vyvíjela soudní judikatura, která postupně reagovala na otázky, které vyvstaly a souvisely s poskytováním této formy přepravy. V této souvislosti je možné poukázat především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136. O právním rámci, který je nezbytný aplikovat na danou věc, tedy není podle názoru soudu žádných pochyb.
34. Žalobce také nenamítal, že se protiprávního pochybení dopustil, skutkový stav věci tak nebyl mezi účastníky sporný; sporným bylo toliko právní posouzení výše uložené sankce žalobci. Žalobce totiž jako jedinou námitku uplatnil námitku týkající se nepřiměřenosti uložené sankce ze strany žalovaného. Soud ve vztahu k této námitce vycházel zejména ze závěrů, které k obsahově obdobné argumentaci jiných dopravců v minulosti vyslovil nejen zdejší soud, nýbrž především Nejvyšší správní soud.
35. Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že žalobou napadené rozhodnutí je nedostatečně zdůvodněné, pokud v něm není odůvodněn logický závěr, proč by sankce ve výši 50 000 Kč, kterou považoval žalobce za přiměřenou, neplnila svou funkci. Soud z rozhodnutí žalovaného zjistil, že odůvodnění rozhodnutí je logické, vyplývají z něj skutkové a právní důvody, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí a jsou zcela v souladu s náležitostmi stanovenými v § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 19. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, a na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, jejichž právní závěry lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který

by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

36. Navíc žalobce staví svou námitku čistě hypoteticky, když podotýká, že k logickému závěru, že sankce neplní svou funkci, lze dojít až poté, co „*nezafunguje*“ první uložená sankce, tj. muselo by se tak jednat přinejmenším o opakovaný přestupek, což však není případ žalobce. Takovýto zjednodušený závěr žalobce nelze přijmout; významný smysl sankce, a to již v případě jejího prvního uložení, kromě preventivní a represivní funkce tkví mimo jiné i v tom, aby odradila pachatele od páčání dalších deliktů.
37. Soud ze správního spisu ani z jiného podkladu nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že správní orgány v nyní řešeném případě postupovaly v neprospěch žalobce odchýlně od své správní praxe. Jestliže v žalobě namítl rozpor správních rozhodnutí s rozhodovací praxí, bylo na něm, aby současně doložil, že správní orgány v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodovaly odlišným způsobem, resp. že napadené rozhodnutí bylo excesem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013 - 33, nebo ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020 - 51). Existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Pokud žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 157/2019 - 49, kde bylo za tři přestupky účastníka uložena pokuta ve výši 325 000 Kč a rozsudky Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 257/2020 a sp. zn. 1 As 286/2020, kde byly účastníkům uloženy pokuty ve výši od 100 000 Kč do 120 000 Kč, soud tato rozhodnutí neshledává v dané věci přílehlavými. Soud konstatuje, že se zde jednalo o případy, kdy k přestupkovému jednání došlo ještě v říjnu a listopadu roku 2017, tedy v těsné časové souvislosti se shora zmiňovaným judikaturním vyjasněním problematiky, tj. v době, kdy bylo obvyklou správní praxí ukládání pokut v (nižším) rozmezí od 70 000 Kč do 120 000 Kč. Poté, s ohledem na jednoznačně vyjádřený názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 9 As 291/2016 na problematiku přepravy prostřednictvím mobilních aplikací, již správní orgány přistupovaly k ukládání vyšších pokut. Navíc je nutno vždy přihlídnout ke specifiku konkrétní posuzované věci a v nyní posuzovaném případě žalovaný jako přítěžující okolnost zdůraznil zejména to, že pro žalobce práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která nebyla držitelem oprávnění řidiče taxislužby a ani jím být nemohla, když nesplňovala podmínku minimálního věku, přičemž s touto osobou neměl žalobce uzavřenu pracovní či obdobnou smlouvu. A v žalobcem odkazovaných rozhodnutích soud uvedenou přítěžující okolnost nenalezl.
38. Žalovanému pak nelze vytýkat ani to, pokud za určitý mezník v povědomí veřejnosti o tom, že se na provozování přepravy přes aplikace vztahují pravidla taxislužby podle zákona o silniční dopravě, označil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval právní povahou uskutečňování přepravy prostřednictvím aplikace UBER. K přestupku žalobce přitom došlo v dubnu 2019, tj. cca rok a půl po vyhlášení tohoto rozsudku, který byl svým obsahem relevantní pro všechny subjekty a orgány řešící právní režim přepravy osob za pomoci obdobných aplikací, a profesionál poskytující služby v tomto oboru se měl s takto zásadními judikaturními závěry seznámit. V tomto kontextu soud opakuje, že neshledává ničeho závadného na tom, že protiprávní jednání spáchané po vydání uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu začaly správní orgány postihovat již přísněji, což odporuje již zmíněnému postupu navrhanému žalobce, tj. návrhu na uložení pokuty ve výši mnohem nižší 50 000 Kč.

39. Žalobce dále namítal, že správní orgány nepřihlédly k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Mezi tyto okolnosti žalobce řadil nízkou společenskou škodlivost svého jednání, skutečnost, že jednáním nedošlo k majetkové újmě, újmě na zdraví, osobnosti ani na cti člověka, dále skutečnosti, že se nejednalo o opakované protiprávní jednání a absentovaly zde i další přitěžující okolnosti. Žalovaný dále nevzal v potaz polehčující okolnost spočívající v doznání žalobce. Žalobce současně k danému postupu navrhoval analogické použití zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. K tomu soud uvádí, že zákon o odpovědnosti za přestupky obsahuje výčet polehčujících a přitěžujících okolností v § 39 a 40, přičemž dané výčty jsou pouze demonstrativní. Správní orgán proto v odůvodněných případech přihlédne i k okolnostem jiným, mají-li vliv na posouzení celkové závažnosti přestupku.
40. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud předně uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
41. Soud uvádí, že žalovaný se výslovně a zcela dostačujícím způsobem s jednotlivými přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi vypořádal na stranách 5 až 6 odůvodnění svého rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje. A konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že při úvahách o významu a závažnosti jednání žalobce zohlednil naprostou rezignaci žalobce na plnění svých zákonných povinností (vyjma porřízení si živnostenského oprávnění), což vyhodnotil jako okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. K požadavku žalobce, aby správní orgány v dané věci analogicky aplikovaly trestní zákoník a zohlednily přiznání žalobce jako polehčující okolnost, soud toliko připomíná, že přestupky jsou kategorií trestního práva v širším slova smyslu; zákony upravující odpovědnost za přestupky nelze považovat za *lex specialis* k trestnímu zákoníku. Správní orgány mají zásadně povinnost zkoumat přestupkové jednání jednak ve vztahu k naplnění formálních znaků přestupku, ale rovněž tak zdali jednání vykazuje (příslušný) stupeň společenské škodlivosti, tj. materiální stránku přestupku. Správní orgány v dané věci takto postupovaly a do právního hodnocení se promítla i jejich úvaha ohledně doznání žalobce, že přestupek spáchal. Žalovaný vysvětlil, že za situace, kdy po žalobci nepožadoval spolupráci při objasnění skutkového děje, nehodnotil doznání žalobce za relevantní, když spáchání přestupku má za zcela zjevné ze spisového materiálu. Žalovaný se tedy s námitkou žalobce vypořádal; nicméně soud upozorňuje, že tvrzení žalobce o tom, že se k vytýkanému jednání přiznal, se nezakládá zcela na pravdě, jelikož v odvolání proti Příkazu ze dne 29. 6. 2020, č. j. MHMP 1000402/2020, žalobce sporoval, že by se dopustil vytýkaného jednání (sporoval své postavení dopravce, vlastnictví vozu Škoda Octavia, SPZ: 4E0 4806 a poskytování vytýkaných služeb). Byť v průběhu správního řízení žalobce změnil svůj postoj a k vytýkanému jednání se skutečně doznal, soud má za to, že možnost posouzení přiznání jako polehčující okolnosti si žalobce sám již v počáteční fázi řízení zmařil. Naopak žalovaný shledal polehčující skutečnost v tom, že žalobce je za porušení zákona o silniční dopravě sankcionován poprvé. V nyní posuzovaném případě žalovaný navíc v rámci hodnocení přitěžujících okolností akcentoval, že žalobce dopustil, aby pro něj práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která není držitelem oprávnění řidiče taxislužby a ani jím být nemůže, když nesplňuje podmínku minimálního věku, přičemž s touto osobou neměl žalobce uzavřenu pracovní či obdobnou smlouvu. Žalovaný se taktéž neztotožnil s názorem žalobce, že se jedná o pouhý administrativní delikt. Takový delikt by musel spočívat v provozování

řádně vybaveného vozidla, které dopravce pouze opomněl nahlásit do příslušné evidence, nebo bylo z evidence vyřazeno. V daném případě se o takové jednání nejednalo a je nutno zohlednit závažnější jednání žalobce, které v sobě zahrnuje také ohrožení zájmů na ochraně spotřebitele a řádném vedení účetnictví. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce ani v tom směru, že jeho jednání nevznikla žádná škoda. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který uvádí: „*Jelikož obdobného protiprávního jednání se ve shodě dopouštělo značné množství dopravců využívajících populární mobilní aplikace ke zprostředkování taxislužby, celkové následky protiprávních jednání byly obrovské, v zásadě devastující pro trh přepravních služeb v hl. m. Praze a likvidační pro značné množství dopravců dodržujících právní úpravu.*“

42. Žalobce také namítal, že se správní orgány při ukládání pokuty nedostatečně vypořádaly s jeho majetkovými poměry, v důsledku čehož uložily pokutu v likvidační výši. Soud uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod 2092/2010 Sb. NSS, pokud odmítne účastník řízení doložit nebo nedoloží-li své majetkové poměry, je správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení. Nevede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán učinit základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení i na základě odhadu (tzn. do určité míry obdobně jako trestní soud při posouzení majetkových poměrů pachatele odhadem při určování výměry peněžitého trestu; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017-33, nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41).
43. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný se na stranách 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí možností likvidačního charakteru výše pokuty podrobně zabýval a dospěl k závěru, že uloženou pokutu ve výši 170 000 Kč nelze považovat za likvidační. Žalovaný předně zdůraznil, že žalobce správním orgánům neposkytl základní údaje o svých majetkových poměrech. Naopak sám žalovaný nahlédl do obchodního rejstříku a seznámil se s účetními závěrkami žalobce, byť připustil nepříznivou finanční situaci žalobce, který za rok 2019 a 2020 podnikal ve ztrátě. Soud ověřil finanční situaci žalobce a konstatuje, že z vybraných údajů z rozvah za rok 2020 a 2019 vyplývá, že výsledek podnikání žalobce za rok 2020 je výrazně - téměř o třetinu nižší, než za rok 2019; kdy za rok 2020 žalobce vykázal stejnou výši aktiv jakožto i pasiv společnosti. Žalobce však nebyl a dosud není v insolventi či v likvidaci. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí současně upozornil na skutečnost, že žalobce nemá ambici prostřednictvím své aktivní činnosti svou situaci významně změnit. Žalovaný tak uzavřel, přestože bude mít pokuta významný dopad do majetkových poměrů žalobce, ten má dosud aktivní živnostenské oprávnění pro provozování silniční motorové dopravy. Navíc není bezpodmínečně nutné, aby pokuta byla ze strany žalobce uhrazena jednorázově. Žalobce může požádat v souladu s § 156 odst. 5 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, o splátkový kalendář až na dobu šesti let. V takovém případě by výše měsíční splátky činila necelých 2 400 Kč, což zcela rozhodně není částkou likvidační; ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobce této možnosti využil.
44. Soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42, uvádí, že výčet okolností, k nimž správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu přihlíží, je demonstrativní. Správní orgán musí zhodnotit všechny relevantní okolnosti posuzovaného skutku, avšak není povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány (Brož, J. In: Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 37). Není proto třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím

způsobem zkoumaly naplnění každého z nich (nebo jakéhokoliv myslitelného kritéria nad rámec výslovného demonstrativního výčtu). Účelem daného ustanovení je poskytnout správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36). Majetkové poměry žalobce jsou jednou z okolností významných pro určení individuální výše sankce, včetně požadavku na její nelikvidační výši. Samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil své funkce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1 As 498/2020-29). K majetkovým poměrům přestupce tedy správní orgán přihlédne jako k jedné z okolností při určování druhu a výměry správního trestu, je-li to pro uložení zamýšlené sankce relevantní. Jedná se o případy hrozícího likvidačního charakteru sankce, ať již vzhledem k její výši samotné, nebo na základě námítky přestupce.

45. K tomu soud dále doplňuje, že na základě zmíněného výpisu z obchodního rejstříku (viz sbírka listin) si nelze učinit dostatečný celkový obraz o majetkových poměrech žalobce a o jeho finanční situaci, jelikož žalobce ani správním orgánům a ani soudu nepředložil např. výpisy z bankovních účtů nebo přiznání k dani z příjmů právnických osob. Majetková situace žalobce tedy v dané věci nebyla řádně tvrzena, natož osvědčena. Soud navíc shodně se žalovaným konstatuje, že žalobce je podnikatelem, obchodní společností zapsanou v obchodním rejstříku a založenou za účelem podnikání a tvorby zisku, přičemž předmětem podnikání žalobce je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a předmětem jeho činnosti je správa vlastního majetku. Přičemž žalobce o svém vlastním majetku, jenž má být jím spravován ničeho neuvedl. V tomto směru není možné přihlížet ani k výši základního kapitálu žalobce, neboť z něho samotného nelze učinit žádný relevantní závěr. Základní kapitál společností bývá mnohdy účelově nízký a neodpovídá reálným majetkovým poměrům společností. Soud tedy nemohl přisvědčit ani argumentaci žalobce, že pokuta stosedmdesátkrát převyšuje aktiva žalobce.
46. Žalovaný zcela správně shledal, že pokutu uloženou prvostupňovým správním orgánem, za situace, kdy žalovaný správní řízení (v případě skutku, jímž byl žalobce uznán vinným dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě) částečně zastavil, a taktéž s ohledem na zachování jednotné rozhodovací praxe správních orgánů, bylo nutno na uvedené reagovat a původně uloženou pokutu moderovat, tj. snížit (viz strana 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí).
47. Soud tedy opakuje, že s ohledem na vše shora uvedené nelze správním orgánům vytýkat, že k majetkovým poměrům žalobce více nepřihlédly, ani v této souvislosti jinak zpochybňovat jejich postup a přijaté závěry. Jak vyplývá z výše zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].
48. Podle soudu přitom nic nenasvědčuje tomu, že by snad uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Indikátorem likvidačního charakteru přitom v tomto směru nemůže být ani žalobcem uváděná výše průměrného měsíčního platu, neboť ta sama o sobě

o majetkových poměrech žalobce ničeho relevantního nevypovídá. Úhrada pokuty žalobce jistě zasáhla, to však souvisí se samotnou podstatou trestu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pociťovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Nadto žalovaný správně upozornil v žalobou napadeném rozhodnutí žalobce, že může požádat příslušný orgán o rozložení splatnosti pokuty do splátek. Dle soudu byla nepříznivá finanční situace dostatečně zohledněna již v prodloužení lhůty, v níž měla být pokuta zaplacená. Soud proto vzhledem ke všemu výše uvedenému shledal i tuto námitku žalobce nedůvodnou.

49. Soud shrnuje, že má odůvodnění výše stanovené sankce za řádně vypořádané a že úvaha žalovaného, jež vedla k moderaci rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a uložení pokuty v dané výši, je jasným a určitým způsobem ve správní rozhodnutí žalovaného popsána.
50. Soud zdůrazňuje, že žalobcem tvrzené skutečnosti, že správní orgány nepřihlédly ke všem skutečnostem, v důsledku čehož bez řádného odůvodnění uložily likvidační pokutu, která nemá za cíl poučit a vychovat, ale žalobce zlikvidovat, neshledal důvodné. Podle názoru soudu ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pokuta žalobci nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, když její výše byla stanovena v polovině výše zákonem stanovené sazby. Ostatně i sám žalobce ve své žalobě uváděl, že sankce za první přestupkové jednání by se neměla pohybovat výše, než v polovině sankční škály. V tomto směru soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění uložení výše pokuty obsažená ve správní rozhodnutí žalovaného, a to konkrétně na poslední odstavec na straně 4, stranu 5, 6 a 7. Soud na tomto místě má za potřebné znovu upozornit na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, v němž bylo konstatováno, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznamená, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti, neboť „[a]by pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“
51. Jak již shora uvedeno, žalobce nedoložil jinou správní praxi žalovaného z první poloviny roku 2019, která by měla být v rozporu s právě posuzovanou věcí. Soud tak mohl dle ustálené judikatury přezkoumat výši sankci pouze v tom rozsahu, zda správní orgány nepřekročily nebo nezneužily správní uvážení. Stanovení výše pokuty je totiž věcí správního uvážení, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že uložená sankce byla ve výši jedné poloviny zákonné sazby a

správní orgány řádně odůvodnily výši uložené sankce, nelze dospět k závěru, že by překročily či zneužily správní uvážení.

52. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za přestupek dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 350 000 Kč. Soud přitom shledal, že v důsledku pozdějších novelizací došlo pouze k formálním změnám relevantních ustanovení – v roce 2019 účinné ustanovení § 35 odst. 1 písm. w) bylo přesunuto do písm. u) a následně do písm. v) téhož ustanovení. Skutková podstata, kterou byl žalobce shledán vinným, přitom nebyla nikterak obsahově změněna. Rovněž výše maximální možné sankce za spáchání těchto přestupků zůstala beze změny. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl. Soud dodává, že zákonem č. 115/2020 Sb. sice došlo k určité liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k využívání populárních mobilních aplikací, soud však nemá pochybnosti o tom, že takové skutky žalobce, za něž byl v nyní posuzované věci postihnut, by bylo třeba považovat za protiprávní i podle nové právní úpravy.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30.05.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu